

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 12.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874802992/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

slutning af hende om, hvor og hvorledes hun skulde tilbringe sit Liv — thi Skovriderboligen maatte hun forlade til Efteraarsflytte-tid — saa blev hun vred paa samme Tanke som paa en ubelejlig Gæst. Herskabet begunstigede hende paa alle Maader med den hos adelige sædvanlige Forekommenhed mod deres Godsfunktionærer. Uagtet Staal efterlod hende en pæn lille Formue, fik hun Indtægten af Embedet og Jordlodden, altsaa hele Høsten, samt Frihølig, fra Marts til Oktober. Men hun lod alt gaa, som det kunde, viste enhver Forespørgsel tilbage, og Tjenestefolkene skaltede og valtede, som det lystede dem. Staals gamle Avlskarl Hans Peter ærgrede sig hver Dag over den Maade, hvorpaa det gik til; til sidst vidste han intet andet Raad end at henvende sig til Povlsen.

— Det gaar splintrende galt ovre til vort, Hr. Forvalter; den Husmand, der skal pløje paa vor Lod, er meget flittig ved Brændevinsflasken, og Tøsen hjemme slæber baade Flæsk og Æg ud af Huset til Kærestene, og Fruen tænker kun paa den gamle. Det var ogsaa en farlig skikkelig Mand at tjene, men han kommer jo ikke tilbage, fordi hun sidder og sørger over ham. Kunde Forvalteren ikke komme over imellem Stunder og sætte lidt Drift i Tingene?

Povlsen betænkte sig lidt, og sagde derpaa resolut:

— Jo vel, Hans Peter, det skal jeg.

En Morgen, da Fruen var ved at drikke Te, hørte hun Povlsens velbekendte Basstemme uddele Kommando til højre og venstre, og Ordene var ikke i den blideste Tone. Husmanden var kommen for sent og skulkede slukøret af Sted ud til Lodden; han vidste fra Herregaarden, at Forvalteren ikke var at spøge med. Pigen, der skulde malke, men var kommen for sent op, fik ogsaa sin Overhaling. Fru Cecilie gik ikke til Vinduet; hun trak sig saa langt tilbage i Stuen som muligt og var saa bange, som om det havde været hende selv, der fik Skænd. Og da hun hørte en Banken paa Døren, bankede Hjørtet op i Halsen paa hende. Povlsen aabnede Døren rask og sagde:

— Fruen maa undskyldes; men det Smøleri, der drives, kan jeg ikke taale at se paa. De maa tillade mig at tage en Haand i Hanke med. Om Fruen end ikke selv bryder sig om det, kan vi dog ikke være bekendt at ligge i et saadant Griseri, naar den nye . . . naar Eftermanden kommer.

Cecilie saa ned mod Jorden og hviskede frygtsomt: — Tak, Tak . . . jeg kan ikke . . . jeg -- og saa græd hun.